

Hồi thứ hai mươi
NamHảiKiếmKhách

Lưu Vi Trang chỉ lo lắng về nội lực kinh người của Âu Trường Quân, nghe chàng nói thế thì mừng rỡ vô cùng vội vàng giao hẹn:

- Người không hối hận đấy chứ?

Âu Trường Quân vừa lắc đầu là hắn đã chạy tới chỗ Chu Dự Chấn để mượn thanh kiếm khách.

Chu Dự Chấn thông thả rút kiếm rồi xoay cán đưa cho nhị đệ, đồng thời ghé tai nói nhỏ:

- Nhị đệ đệ phải cẩn thận, ra chiêu cực kỳ mau lẹ mới được, hai nhân vật này thoáng coi thì tầm thường nhưng thâm thúy lắm đấy!

Lưu Vi Trang gật đầu, chạy lại trước mặt Âu Trường Quân vừa khoa kiếm vừa nói lớn:

- Quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy, ta ra chiêu đây!

Hắn khôn khéo lại bắt đầu bằng chiêu “Ngân Chúc Mang Mang” nhưng đồng thời nghiêng người một chút để đề phòng Âu Trường Quân phóng kiếm vào ngực thì chiêu thế vẫn tiếp tục, chỉ cần lách nhẹ một cái là tránh được liền. Ngờ đâu diễn biến trái hẳn với dự tính, mũi kiếm của Âu Trường Quân lần này đột nhiên chạy dọc theo sống kiếm của hắn nhằm đâm vào cổ tay rất nhanh, đương nhiên cự ly gần hơn người đối phương sẽ đâm trúng trước khi mũi kiếm của hắn chạm đến đích.

Lưu Vi Trang kinh hoảng kêu “Ồ chà” cấp tốc co khuỷu tay lại rồi tiện đà xử chiêu “Chúc Đãng Quá Hải” phạt ngang một cái. Lưỡi kiếm của Lưu Vi Trang đi được hơn nửa vòng thì không biết tại sao mũi kiếm của Âu Trường Quân lại xuất hiện bất ngờ chỉ còn cách ngực của hắn mấy phân. Một lần nữa Lưu Vi Trang đành bỏ dở chiêu kiếm, cấp tốc ngả người theo thế “Thiết bản kiều” để tự cứu mình trước đã! Âu Trường Quân dừng tay nhìn hắn mỉm cười rồi hô to:

- Chiêu thứ ba rồi đấy nhé!

Lưu Vi Trang sầm mặt lại, tuy tiến lên một bước mà tay cứ run run chẳng biết nên ra chiêu nào cho ổn thoả, sau cùng mới quyết định dùng tuyệt chiêu “Thiên Đãng Thâm Thiên”. Lần này Lưu Vi Trang đã vận toàn lực cho nên sự biến ảo rất phi thường gần như đầy trời ánh loé chớp tắt không sao định được đâu là thực đâu là ảo. Dè dặt Âu Trường Quân bắt chước đúng theo thế “Thiên Thượng Duy Ngã” của Vương Lục Tích, thanh kiếm

của chàng đi tới đầu ánh kiếm của Lưu Vi Trang đều bị tắt ngấm tới đó, hắn có cảm giác như lưỡi kiếm bị một làn chân khí vô hình bó chặt lại càng lúc càng chậm dần. Đột nhiên Âu Trường Quân đâm bừa lên trời một kiếm, tự đứng Lưu Vi Trang cũng hốt hoảng đưa kiếm lên theo. Dầu lão nhân vỗ tay khen lớn:

- Hay lắm, sao người biết dùng kiếm ý điều khiển luôn cả võ khí của người ta thế?

Diễn biến tiếp theo khiến cho Dầu lão nhân vừa khen xong là sầm mặt chửi mắng luôn:

- Ủa! Tiểu tử này ngu ngốc thực, sao lại rút kiếm về?

Thì ra Âu Trường Quân dùng kiếm của mình như bóng với hình, cứ đối phương đi đâu thì mình theo đó, bất ngờ đâm bừa ra một kiếm thử xem, quả nhiên Lưu Vi Trang theo quán tính cũng đưa kiếm theo. Lập tức Âu Trường Quân lại rút mau kiếm về. Kỳ lạ không sao tưởng tượng được do đó Dầu lão nhân mới mắng chàng như vậy. Lúc đó Lưu Vi Trang còn bối rối và kinh ngạc hơn nữa, hắn cũng bắt chước rút kiếm về nhưng lần này thì hỏng bét hết. Thanh kiếm của Âu Trường Quân tưởng như rút về thật ra chỉ là hư ảnh nó vẫn theo sát lưỡi kiếm của Lưu Vi Trang, hiện tại đã đi vào cổ họng đối phương rồi. Âu Trường Quân tủm tỉm cười hỏi:

- Chiêu thứ năm, Lưu tiểu tử muốn tiếp tục nữa không?

Lưu Vi Trang rụng rời cả tay chân, thanh kiếm đột nhiên nặng như khối đá thì làm sao tiếp tục giao đấu được, diện mạo tái mét như người bị bệnh nặng hắn lắp bắp hỏi:

- Người...người có tà thuật chắc, kiếm pháp này tên là gì?

Âu Trường Quân vẫn mỉm cười trả lời:

- Đây là "vô danh kiếm" người tài hèn trí mọn làm sao biết được mà hỏi.

Dầu lão nhân cả cười, lão nhảy tung lên một cái rồi hô lớn:

- Cái tên nghe hay lắm, tiểu tử Lưu Vi Trang đã thua sạch rồi!

Chu Dự Chấn vội vàng bước ra kéo tay Lưu Vi Trang, hắn thần thờ như người mất hồn vừa mặc cho đại ca ca của mình làm gì thì làm. Chu Dự Chấn vòng tay chào Âu Trường Quân nói:

- Tại hạ có mắt như mù, núi Thái Sơn trước mặt mà không hay xin Âu Trường huynh thứ lỗi cho.

Âu Trường Quân cũng vòng tay trả lời, miệng nói luôn:

- Tại hạ vừa giác ngộ, kiếm pháp còn thô thiển lắm đâu dám nhận hai chữ Thái Sơn để người khác cười cho.

Chu Dự Chấn vẫn bình tĩnh, trầm giọng xuống:

- Việc đó tuy Âu huynh Nhị đệ đệ đã thất bại thì Đại huynh trưởng phai gánh vác là lẽ đương nhiên. Âu huynh có nhã hứng thì chỉ giáo cho một vài chiêu để mở rộng tầm mắt được không?

Âu Trường Quân vội vàng xua tay từ chối:

- Tại hạ với Côn Luân Phái chưa một lần gặp gỡ, hôm nay ra tay đường đột như thế là đã có xúc phạm lắm rồi, bất tất phái cùng Chu huynh tỉ đấu làm gì nữa.

Đầu lão nhân cười khi khi chen vào xúi bẩy thêm:

- Tiểu tử nay biết chắc người không sao thắng nổi nên mới từ chối trước cho khỏi phải nhọc công đấy!

Âu Trường Quân tức quá toan cự nự lại thì Chu Dự Chấn đã nhanh tay rút "soạt" kiếm ra và nói:

Âu Trường huynh không muốn chỉ giáo tức là coi thường cả Côn Luân Phái, cho rằng chẳng có ai xứng tay chứ gì?!

Âu Trường Quân lờm đầu lão nhân một cái rồi mới trả lời:

- Chu huynh đệ đừng có hiểu lầm. Đầu lão nhân nói đùa cho vui đó.

Đầu lão nhân trợn hai mắt lên, lớn tiếng hỏi:

- Tiểu tử gọi ta là Đầu lão ư? Bậy bạ thật!...

Ông ta đột nhiên thở dài hạ giọng tiếp luôn:

- Nhưng cũng đúng phần nửa, cuộc đời ta buồn tẻ sầu não biết bao nhiêu năm muốn tìm ra một người tâm đắc để bàn luận, thâm cứu kiếm pháp mà mấy chục năm rồi vẫn chẳng có ai. Hỡi ôi, kiếm pháp thượng thừa mà làm chi, suốt đời cô quạnh.

Âu Trường Quân thấy Đầu lão nhân có vẻ bi thương thì cười hì hì hỏi đùa ông ta:

- Như tại hạ đây có đủ trình độ bàn luận, ẩn chứng kiếm pháp với tiền bối chưa?

Đầu lão nhân nhảy dựng lên một cái lấy tay đập vào đầu bôm bốp trong khi diện mạo tỏ ra khoái chí vô cùng:

- Trời ơi, thế mà ta nghĩ không ra, ngọc chưa mài tất nhiên sắc bén lâu dần mất cái sắc đi thì thay bằng cái chói lợi kinh người, tiểu tử có thể làm bằng hữu với ta suốt đời được đây.

Ông ta căng ngai ngừng tí nào, nói xong là lập tức nắm tay Âu Trường Quân lôi đi, miệng nói tiếp luôn:

- Đừng để phí phạm thời gian, chúng ta tìm một nơi vắng vẻ nào ẩn chứng kiếm pháp tới sáng mới thôi.

Đồng một lúc Vương Lục Tích và Chu Dự Chấn đều xông lên cản trở, Chu Dự Chấn chĩa thẳng mũi kiếm vào người Đâu Lão Nhân để hăm dọa rồi nói:

Lý Tiên Bối muốn đi đâu thì tùy ý nhưng phải để Âu Trường Huynh ở lại tỉ đấu với tại hạ mới được.

Vương Lục Tích chưa đến mức đường đột như vậy nhưng cũng có vẻ cương quyết không cho hai người đi ngay:

- Động Đình Tứ Kiếm trong một đêm gặp gỡ mấy cao nhân về kiếm pháp lẽ nào thông tay về không, ít nhất cũng được học hỏi ít nhiều đã chứ.

Âu Trường Quân cười hì hì đẩy trách nhiệm thử xem Đâu Lão Nhân đối phó ra sao:

- Tại hạ cũng muốn ở lại vui chơi một chút nhưng Đâu Tiên Bối không chịu thì biết làm sao bây giờ?

Đâu Lão Nhân "hừm" một cái rồi trợn mắt nhìn Chu Dự Chấn và Vương Lục Tích hỏi:

- Đã biết ta họ Lý mà còn dám cản trở chẳng?

Chu Dự Chấn trầm giọng trả lời rất cứng cỏi:

- Trong giáng hồ võ lâm có biết bao nhiêu người họ Lý, Tiên Bối không giở chút sở học ra thì ai biết được thân phận ra sao.

Đâu Lão Nhân vụt cười khan, ông ta gục gặc đầu nói:

- À! Thì ra thế, bọn người bức bách tiểu tử này không được bèn quay qua ta nài ép chứ gì, được rồi, tình thế này có xứng tên thật ra cũng không ai tin, đành phải động tay động chân một chút mới xong!

Đâu Lão Nhân lại ngừng lời nghe Đâu suy nghĩ một hồi, rồi nói tiếp:

- Trừ lão kia bị thương ra ở đây còn năm người tất cả, cùng xông vào một lượt cho khỏi mất thời giờ.

Âu Trường Quân cười khà khà lùi ra mấy bước chỗ miệng vọng lại để trêu tức Đâu Lão Nhân:

- Tiên Bối cẩn trọng đấy, không khéo tại hạ mất một lão bằng hữu trong đêm nay thì hỏng bét!

Đâu Lão Nhân "hừm" một cái xong xoay qua hỏi trống không:

- Sao? Tấn công ẹ đi, ta còn bận nhiều công việc lắm.

Chu Dự Chấn lắc đầu nghiêm nghị trả lời:

- Đệ tử Côn Luân Phái không bao giờ hai người đánh một hướng hử gì Lý tiền bối kêu gọi tới năm người, có thắng cũng mang tiếng ỷ đông hiệp cô mà thôi.

Đầu lão nhân nóng ruột gầm lên:

- Thằng nhãi này lôi thôi quá, người chống mắt mà xem đây.

Đầu lão nhân vừa nói vừa thò tay vào người rút ra một vật gì giống như cái đai sắt đang quấn trong người ra. Ông ta rung tay một cái dùng chân lực uốn thẳng ra, lưỡi thép phát ra tiếng kêu “păng” đã thẳng như lưỡi kiếm liền. Tuy vật đó không thể gọi là kiếm được bởi vì không có cán đầu mũi lại bằng phẳng mới thực lạ vô cùng. Đầu lão nhân đã rút võ khí ra rồi lập tức đâm vào ngực Chu Dự Chấn liền, thế đâm cũng tầm thường không có gì khác lạ. Chu Dự Chấn rất thận trọng không phản đòn ngay, hắn ta bước lùi để lấy tấn Tỳ Ngộ rồi vùng kiếm gạt mạnh.

Đột nhiên chiêu thức của Đầu lão nhân biến đổi nó đã nhằm bụng đối phương tà tà đâm tới, Chu Dự Chấn tưởng mình hoa mắt nhưng cũng quát “hay lắm” cổ tay uốn một vòng tròn đưa kiếm xuống dưới đón đỡ. Lại một lần nữa kiếm ảnh Đầu lão nhân biến mất, lần này khi xuất hiện nó nhắm vào huyệt Thiếu Hải đâm tới rất mau lẹ khiến cho Chu Dự Chấn vô phương tránh né kịp. Hắn vừa thấy ánh kiếm đưa tới là huyệt Thiếu Hải đã tê tái liền không sao giữ được thanh kiếm nữa. Kể lại thì rất dài dòng, thật dự diễn biến xảy ra chỉ trong chớp mắt cộng cả động tác của Đầu lão nhân vươn tay tả ra chụp thanh kiếm thì chỉ trong vòng một tích tắc mà thôi.

Chu Dự Chấn hoàn toàn không bị thương tích gì bởi vì đầu kiếm bằng phẳng nhưng mới một chiêu đã bị tước khí giới thì ă nói làm sao cho thông, hắn đứng ngẩn người ra hình như chưa tin rằng mình thất bại vậy. Đầu lão nhân chẳng nói chẳng rằng tiếp tục vùng thanh thép mỏng của mình ra tấn công Vương Lục Tích. Động Đình Đại kiếm khách còn tệ hại hơn nữa, mắt thấy kiếm bằng đầu của Đầu lão nhân đâm vào vai tả liền lách mình né tránh, ngờ đâu vai hữu nhói lên một cái và miếng vải nơi đó đã rách một miếng nhỏ. May mà Đầu lão nhân chẳng cố ý đả thương nếu không cánh tay Vương Lục Tích đã phế liệt rồi. Đầu lão nhân phóng thanh kiếm của Chu Dự Chấn xuống đất, nó cắm sâu đến tận cán mà chẳng nghe âm thanh nào phát ra chứng tỏ sức bắn ra rất mạnh. Ông ta thông thả luồn miếng thép vào lưng rồi nói với Âu Trường Quân :

- Hôm nay như vậy đã tạm đủ rồi, chúng ta đi thôi!

Wương Lục Tích vội vàng lên tiếng:

- Lão chưa khâm phục, đây chỉ là sơ hử nhất thời mà thôi.

Đầu lão nhân cười gằn, hếch đầu lên trả lời:

- Ta biết thế nào người cũng nói như vậy, nếu thực sự địch nhân đã thương hay giết người rồi thì còn mở miệng ra nói là chưa khâm phục được nữa không?

Vương Lục Tích ngần ngừ một lúc mới thốt ra lời:

- Đương nhiên là không nói gì được nữa cả, nhưng đã chết rồi thì thôi, còn sống thì phải có danh dự chứ.

Đầu lão nhân tức quá quát lớn:

- Già đầu như Động Đình Tứ Kiếm các người mà còn bảo thủ hai chữ danh dự vô nghĩa ấy nữa sao?

Ông ta nắm lấy tay Âu Trường Quân vừa kéo đi vừa nói vọng lại:

- Người muốn giữ danh dự thì cứ nói là đại bại dưới tay Nam Hải Kiếm Khách Lý Tư Thông là chẳng ai dám chê cười đâu.

Cùng một lúc cả sáu người Động Đình Tứ Kiếm và Côn Luân huynh đệ đều như chết đứng tại chỗ, diện mạo người nào cũng nhăn nhó rất khó coi chẳng cần diễn tả làm chi cho tốn bút mực. Chỉ riêng Âu Trường Quân là bình tĩnh như thường, vừa chạy song song với Đầu Lão nhân vừa nói:

- Cái tên Nam Hải Kiếm Khách không được hợp với tiền bối, có lẽ đổi lại Đầu Kiếm Khách thì hay hơn!

Chàng chủ chủ ý chọc tức ông ta, ngờ đâu diện mạo Nam Hải Kiếm Khách biến đổi rất thê lương, ông thở dài thườn thượt một hồi rồi mới bắt chuyện với chàng:

- Cái tên đó thời ta còn trai trẻ, hiếu thắng hiếu cường, tham danh vọng tiếng, cách đây mười năm ta đã tự sửa lại ngoại hiệu rồi.

Âu Trường Quân tò mò hỏi:

- Chắc là ngoại hiệu mới thâm thúy hơn cái tên Nam Hải Kiếm Khách gấp nhiều lần lắm phải không?

Đầu lão nhân hay Nam Hải Kiếm Khách lắc đầu trả lời:

- Thâm hay thiển ta chẳng cần biết, người cứ gọi là Độc Cô Lý là được rồi.

Âu Trường Quân chẳng nể nang gì còn chọc thêm vào:

- Cái tên Độc Cô Lý ngắn cũng khó nghe lắm, chi bằng tiền bối đổi lại lần nữa thành "Độc Cô Đầu Kiếm" vừa oai phong vừa chỉ đúng tâm sự của mình thì hay hơn.

Đầu lão nhân bật cười, ông ta nhăn nhó mặt rồi nói:

- Tiểu tử cứ chọc cho ta cười hoài thì gọi là Đầu Kiếm sao được?

Âu Trường Quân toan nói “Khi buồn gọi Dầu Kiếm, khi vui thì đổi là Lạc Kiếm” nhưng đùa giỡn như thế hơi quá lố nên chỉ nói : Cái tên có nghĩa gì đâu, Dầu hay Lạc cũng do mình mà ra hết.

Nam Hải Kiếm Khách trợn mắt nhìn chàng vẻ hoài nghi:

- Người nói ra về nhà Phật lắm chẳng hay gia thế ra sao?

Âu Trường Quân thở dài, chàng nói giọng buồn bã:

- Tại hạ một thân lưu lạc trên chốn giang hồ đáng lẽ phải lấy ngoại hiệu Độc Cô thì đúng hơn.

Nam Hải Kiếm Khách bèn nạt ngang:

- Chúng ta bèo nước gặp gỡ không thêm nói chuyện sâu não nữa, đằng kia có một bãi đất trống tử thí vài trăm chiêu kiếm pháp chơi nào.

Âu Trường Quân vốn tính không ham thích võ công hay tử thí nên lắc đầu quày quặt rồi nói:

- Trời đã khuya rồi, tại hạ cùng tiến bồi kiếm một tửu quán nào tử thí rượu đi, ai say trước phải trả tiền toàn bộ, tiền bồi có dám không?

Vừa rồi ở trong Xuân Hoà lâu chàng đã thấy tửu lượng của Dầu lão nhân thực kinh người mà vẫn giả vờ đánh cuộc chẳng qua là muốn kéo ông ta đi uống rượu giải bớt cơn buồn mà thôi.

Dầu lão nhân đương nhiên phải là con sâu rượu thượng thặng ý thì muốn thử kiếm pháp của chàng xem cao siêu đến đâu nhưng nước miếng tự động ứa ra hoài không sao chịu nổi nên đành nêu điều kiện:

- Được thì ta sẵn sàng tử thí uống rượu với người nhưng ngày mai người phải tử thí kiếm pháp với ta đấy nhé.

Âu Trường Quân gật đầu, cả hai lại trở về Quỳnh Châu Phủ tìm một tửu quán mở cửa suốt đêm để cùng nhau đối ẩm. Rượu được vài tuần, men say đã bốc lên nóng bừng diện mạo Âu Trường Quân mới giả vờ giật mình hỏi:

- Tiền bồi đến Tứ Xuyên có công việc gì? Trong lúc đi có nghe bàn tán gì đến Thiên Ngọc Trang không?

Nam Hải Kiếm Khách liếc chàng một cái vừa trả lời vừa hỏi:

- Nói cho người biết chẳng hại gì, chính vì sự cố ở Thiên Ngọc Trang mà ta mới xuất du tới đây, người nghe sự việc ra sao?

Âu Trường Quân nhìn thẳng ông ta tủm tỉm cười:

- Người ta đang nghi ngờ tiền bối hoặc một vị Tây Bắc Điện Dao nào đó là thủ phạm chém đứt một tay của Hoàng Thái Cung Nhị Trang Chủ Thiên Ngọc Trang, dĩ nhiên đây là sự đồn đại chẳng biết hư thực ra sao?...

Nam Hải Kiếm Khách khịt mũi một cái, chậm chậm lên tiếng:

- Không phải đồn đại mà chính miệng Hoàng Thái Cung nói ra sự nghi ngờ người bịt mặt chặt đứt cánh tay ông ta phải là ta hoặc Tây Bắc Điện Dao cho nên ta mới tới đây xem thực hư thế nào.

Âu Trường Quân ngẫm nghĩ: trong đây quả nhiên có bí ẩn gì đó, thốt nhiên chàng hỏi:

- Dao là dao, kiếm là kiếm sao Hoàng Thái Cung lại có thể hồ đồ đến mức không phân biệt được người sử dụng dùng kiếm hay đao mà lại nêu cả hai cái tên khác biệt ra như vậy?

Nam Hải Kiếm Khách cười ruồi, trợn mắt lên nói:

- Người không hiểu ư? Hoàng Thái Cung muốn giấu giếm điều gì đó, y lại cho rằng ta và Tây Bắc Điện Dao đã thất tung từ lâu, chắc chết rồi nên không cần úy kỵ nên nói bừa để đánh lạc hướng mọi người, ngờ đâu ta còn sống thì quả là y tận số rồi.

Âu Trường Quân giật mình vội hỏi tiếp liền:

- Đã biết như vậy tại sao tiền bối không đến gặp thẳng Hoàng Thái Cung chất vấn hẳn xem trả lời ra sao?

Nam Hải Kiếm Khách cầm chung rượu gõ gõ xuống bàn:

- Ta đã đến rồi nhưng Phùng Quán Gia cho biết không thể tiết lộ nơi dưỡng thương của Nhị Trang Chủ được, muốn cũng phải đợi Phương Ngọc Diễm trở về mới đứng ra giải quyết, mà lão họ Phương chẳng nắm được gì lúc nói chuyện với ta nét mặt lão băn khoăn vô kể, chưa chắc đã biết rõ nơi ẩn nấp của Hoàng Thái Cung đâu.

Nói đến đây Nam Hải Kiếm Khách đột nhiên trợn mắt nhìn Âu Trường Quân rồi vỗ bàn đánh "chát" một cái:

- Tiểu tử này khôn lanh thật, từ nãy tới giờ người toàn hỏi han moi móc tin tức của ta, còn người làm cái gì ở đây thì chẳng hỏi cho ta biết một tí gì cả.

Âu Trường Quân bèn kể sơ lược gia thù của mình và vụ Hoàng lão nhân bịt mặt bị con "Thạch Đình Tuyệt Độc Xà" cắn bực bách phải chặt tay ra sao rồi kết luận:

- Tại hạ cho rằng Hoàng Lão Nhân và Hoàng Thái Cung chính là một người nên mới lần mò tới đây, hóa ra cũng công cốc biết làm sao tìm ra hắn để đối chất đây.

Nam Hải Kiếm Khách trầm ngâm tính toán, ông ta bỗng cười khà khà ra vẻ chế giễu rồi mới nói:

- Nói như người chẳng hóa ra dễ dàng quá ư? Âm mưu giang hồ cực kỳ bí hiểm có khi phải mất cả mười năm trời tìm ra được nguyên nhân, đâu có đơn giản gặp được Hoàng Thái Cung là xong ngay lập tức!

Âu Trường Quân gật đầu, chàng cũng cười theo và nói:

- Tiền bối chỉ bảo rất chí lý, trước mắt hãy cùng nhau uống cho thoải mái cái đã, việc Hoàng Thái Cung tạm gác qua một bên.

Cả hai người bắt qua chuyện võ công, trò chuyện rất tâm đắc cho đến khi say mềm mới mượn một phòng ngủ qua đêm.

Hôm sau Nam Hải Kiếm Khách nằng nặc kéo Âu Trường Quân ra ngoại thành để ấn chứng kiếm pháp. Hai người bẻ cây làm kiếm xong xuôi Nam Hải Kiếm Khách mới hô lớn:

- Đây là pho "Yên Hà Kiếm Pháp" ta tự sáng chế ra đây, người cố gắng đón đỡ đừng coi thường, nó tuy đơn giản mà biến hoá không sao tưởng tượng ra được đây.

Nam Hải Kiếm Khách tà tà đâm ra một kiếm nhằm ngay bả vai Âu Trường Quân, chàng thấy nó có vẻ chậm chạp thì lách người tránh đồng thời định bụng đâm trả một kiếm, ngờ đâu kiếm cành cây của Nam Hải Kiếm Khách rõ ràng đâm vào vai tả đột nhiên chẳng hiểu tại sao lại đập đánh "bốp" một cái vào vai hữu, tuy chỉ là cành cây nhưng chàng cũng đau nhói lên một cái. Tình trạng này giống hệt Vương Lục Tích tối hôm qua, Âu Trường Quân kêu lên:

- Kiếm pháp kỳ quái thật!

Nam Hải Kiếm Khách đột nhiên quăng cành cây xuống đất, ông ta giậm chân bứt tóc một hồi mới nhăn nhó bảo:

- Ta tưởng đâu người thông tuệ xuất chúng cho nên mới muốn cùng nhau ấn chứng, hoá ra chỉ mới có một chiêu người đã thất bại thì còn đánh đấm gì nữa? Hỡi ơi chắc suốt đời ta vẫn cô độc không sao tìm ra đối thủ mất rồi.

Âu Trường Quân thấy Nam Hải Kiếm Khách có vẻ thê lương chán nản, và lại nói như vậy cũng chạm tự ái của chàng đôi chút nên chợt loé lên ý nghĩ nhân dịp này tập luyện thử "Ảo ảnh pháp" xem sao, chàng vội vã nói:

- Tiền bối đừng kêu than vội, chẳng qua tại hạ chưa sẵn sàng thí thỉ đây thôi, bây giờ ta bắt đầu lại.

Nam Hải Kiếm Khách ngheo đầu tỏ ý nghi ngờ nhưng rốt cuộc cũng cúi xuống nhặt cành cây lên, ông ta trợn mắt nói trước:

- Ta xử lại chiêu "Song Long Đồng Phi" lúc nãy, người cố gắng mà nhìn cho rõ đây...

Quả nhiên Nam Hải Kiếm Khách lại tà tà nhằm vào Âu Trường Quân đâm tới, chàng chẳng cần nhìn rõ chiêu thức của lão cứ lăm nhăm khẩu quyết "Ảo ảnh pháp", rồi bước đúng bộ vị đã sử dụng trong tửu quán ở Thụ Hàng hôm nào. Đương nhiên Nam Hải Kiếm Khách đâm hụt vì hình bóng đối phương biến mất rồi, ông ta kêu lên "Ái chà" rồi chuyển thân chế đi một bước rồi tiếp tục công kích, Âu Trường Quân vừa ổn định bộ vị đã thấy kiếm cây của Nam Hải Kiếm Khách đâm tới thì giật mình khen thầm: "Kiếm pháp này biến đổi nhanh thật!", chàng lập tức lại dùng ảo ảnh pháp bước về bên phải luôn. Chỉ thấy Nam Hải Kiếm Khách kêu liên tiếp ba tiếng "ối chà" có nghĩa là đã ba lần đâm hụt, Âu Trường Quân đã trở lại vị trí ban đầu liền. Nam Hải Kiếm Khách dừng tay lại, ông ta trợn mắt quát:

- Người làm cái gì mà cứ chạy vòng vòng thế, chẳng lẽ đứng một chỗ thì không né tránh hay chiết giải được sao?

Âu Trường Quân đỏ mặt lên trả lời:

- Kiếm pháp của tiền bối cao siêu quá, tại hạ bắt buộc phải giở: "Ảo ảnh pháp" ra mới tránh được, tiếc rằng tại hạ chỉ thuộc có một bộ vị cho nên tránh bốn lần tất nhiên phải trở về chỗ cũ, hoàn toàn không có ý chạy vòng vòng làm gì!

Nam Hải Kiếm Khách trợn mắt "Ủa" một tiếng hỏi luôn:

- "Ảo ảnh pháp" là cái gì? Nó không có bộ vị khác nữa sao?

Âu Trường Quân lắc đầu, ngượng ngùng trả lời:

- "Ảo ảnh pháp" có tới 24 bộ vị khác nhau nhưng tại hạ chỉ quen dùng có một bộ vị để xài tạm trong lúc khẩn cấp mà thôi.

Nam Hải Kiếm Khách "Hừ" một tiếng, ông ta tự nghĩ chỉ mới có một bộ vị mà đòi phương đã tránh né được chiêu "Song Long Đồng Phi" của mình, thì pháp môn này siêu đẳng vô cùng. Trong lòng thắc mắc nên Nam Hải Kiếm Khách hỏi luôn:

- Pháp môn biến thuật này lợi hại thế sao người không chịu luyện tập cho đến nơi đến chốn?

Âu Trường Quân thở dài, thật tình trả lời:

- Tại hạ vốn bản tính chẳng ham thích võ công chút nào, chỉ vì muốn tìm thù nên bắt buộc phải học một ít để hộ thân, vừa đủ dùng là được vả lại không có chút thì giờ nào thật sự rảnh rang để chuyên tâm được cả.

Nam Hải Kiếm Khách đột nhiên nói:

- Bây giờ ta ra chiêu thật chậm cho người đủ thời gian tìm bộ vị thích ứng tránh né, như vậy ta có dịp ôn luyện lại kiếm pháp mà người cũng được lợi rất nhiều.

Thật ra Âu Trường Quân còn mang nặng trĩu bao nhiêu uẩn khúc gia thù tron g lòng không thích thú lắm nhưng cũng gật đầu chiều theo ý ông ta đi cho xong. Nam Hải Kiếm Khách lớn tiếng giảng giải chiêu “Song Long Đồng Phi”.

- Trước tiên ta dùng công lực phân thành 2 đạo và đều nhắm vào hai mục tiêu cùng một lúc ra chiêu một cách ngẫu nhiên rồi tùy theo tâm trạng cử động của đối phương mà chọn lấy lực đạo nào là chính, lực đạo nào là hư. Người coi rõ đây.

Âu Trường Quân chăm chú nhìn thì quả nhiên kiếm càn cây khi xuất phát cứ rung rung hình như có hai bóng lẫn lộn thật, đến khi ông ta quát “trúng” thì chàng nhận ra ngay đâu là kiếm thật liền, chỉ cần hơi né người một cái là đã tránh được chưa cần dùng tới “Ảo ảnh pháp”.

Nam Hải Kiếm Khách lớn tiếng khen ngợi:

- Tiểu tử nhận thức giỏi thật nhưng phải cố gắng hơn nữa từ từ ta sẽ xử mau hơn đây.

Âu Trường Quân gật đầu, chàng đã nhận ra đường lối biến hoá của “Yên Hà Kiếm Pháp” thì tâm thần ổn định, thông thả bắt đầu nhắm lại từ đầu đến cuối khẩu quyết “Thông Huyền Biến Thuật” hay là “Ảo ảnh pháp” nhắm tới đâu chân tự động bước theo tới đó. Âu Trường Quân đi hết 24 bộ vị thì Nam Hải Kiếm Khách đã có vẻ kinh hãi bởi vì ông thấy hình hóng chàng cứ chập chờn như ma trời, gia tăng tốc độ lên mấy lần vẫn không sao đâm trúng được. Nam Hải Kiếm Khách quát lớn:

- Ta bắt đầu tận lực đây.

Âu Trường Quân có nghe, có gật đầu thay câu trả lời nhưng tâm thần đã bị ảo ảnh pháp chi phối cứ lẩn nhẩn và bước theo khẩu quyết càng lúc càng mau le hơn. Được mấy lần như vậy chân khí “Thông Huyền Như lai Thần Công” đã quen thuộc đường lối, thuận theo kiếm của Nam Hải Kiếm Khách mà lựa chọn bộ vị. Hình như Âu Trường Quân có thoáng nghe ông ta quát thóa cái gì đó rồi kiếm ảnh càng thêm dày đặc hơn nhưng lúc này chàng đã xử “Ảo ảnh pháp” thông thuộc nên đều tránh được hết. Chàng khoan khoái đi thêm mấy lượt nữa mới dừng thân lại nhàn quang nhìn bộ dạng Nam Hải Kiếm Khách thì giật nảy mình kêu lên:

- Trời ơi sao tiền bối ra nông nổi này?

Thì ra Nam Hải Kiếm Khách đầu tóc đã rối bù lại càng thêm xơ xác, quần áo ướt đầm như người mới ở dưới sông lên vậy. Ông ta ngược đôi mắt lạc thần và diện mạo đỏ rực vì thân nhiệt bốc lên nhìn Âu Trường Quân một cái, cố gắng mỉm cười mà cái miệng cứ méo xệch đi chẳng khác gì đang mếu. Nam Hải Kiếm Khách uể oải ngồi xuống hành công bồi bổ lại sức lực trong khi Âu Trường Quân đi lại, vò đầu bứt tóc chẳng hiểu Nam Hải Kiếm Khách tại sao lại kiệt sức đến như vậy.

Khoảng nửa giờ sau ông ta mới mở mắt ra từ từ đứng lên bộ điệu tỏ ra vẫn còn mệt mỏi vô cùng, Âu Trường Quân vội nói luôn:

- Tiền bối chắc là hao tổn sức lực rất nhiều chúng ta đừng tỉ thí nữa cùng nhau đi uống rượu giải nhiệt đi.

Nam Hải Kiếm Khách thở hắt ra một hơi gật đầu trả lời:

- Có muốn tỉ thí thì ta cũng chẳng còn hơi sức đâu nữa. “Ảo ảnh pháp” lợi hại như phép thuật, thật không sao tưởng tượng ra được trên đời lại có pháp môn như thế.

Âu Trường Quân mỉm cười, nói ra luôn:

- “Ảo ảnh pháp” là phụ lục của “Thanh Hoa Bí Lục” mà □Thanh Hoa Bí Lục” lại là tinh hoa võ bực của ba nước Trung nguyên, Tây Vực và Thiên Trúc thì chắc chắn thông thần rồi, chúng ta khỏi phải bàn nữa, đi uống rượu là hơn.

Cả hai thông thả trở về tửu điểm. Nam Hải Kiếm Khách chộp ngay bình rượu uống một hơi quá nửa, khà một tiếng mới thốt:

- Một đến chết đi được, đây là lần đầu tiên trong đời ta gặp phải cảnh này, chữ kiếm khách bỏ đi là hơn, Âu Trường Quân nhướng mắt ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tại hạ chỉ tránh né thôi có phản kích hay chiết giải được chiêu nào đâu? Cần gì tiền bối phải chán nản như vậy?

Nam Hải Kiếm Khách lắc đầu quày quặt:

Kiếm pháp tinh diệu chủ yếu là đả thương được địch nhân, nay nó trở thành vô dụng thì bỏ đi là phải lắm rồi, người cứ kêu ta là Nam Hải Đầu lão có lẽ còn đúng hơn.

Âu Trường Quân hiếu kỳ lại hỏi câu nữa:

- Tại hạ dùng “Ảo ảnh pháp” tự thân chẳng biết nó ra sao, tiền bối có thể tả lại diễn biến lúc này được không?

Nam Hải Kiếm Khách gục gặc đầu, thêm chung rượu nữa cho thấm giọng rồi mới bắt đầu kể:

- Thoạt đầu người chỉ có vẻ như là kinh công và bộ pháp cao siêu mà thôi, ta còn thấy được thân ảnh để công kích, dần dần người ẩn hiện như ma quỷ, chợt đông chợt tây dù ta đã tận lực dùng “Yên Hà Kiếm Pháp” vẫn không sao đánh trúng người được một lần. Nói ra thì xấu hổ, việc này cũng tại ta sính cường tự nghĩ nếu không dùng đến “Vô hình kiếm” thì e mặt với người. Vì vậy bắt đầu chiêu thứ năm trở đi ta sử dụng “Vô hình kiếm” cho nên mới kiệt lực như vậy!

Âu Trường Quân kinh hãi kêu lên:

- Tiền bối đã luyện được “Vô hình kiếm” thì cao thâm khôn lường, trên đời này còn ai đối chọi nổi?

Nam Hải Kiếm Khách cười khở, gộpong nói đợm mùi chua chát:

- Có ai không thì ta chưa biết, trước mặt rõ ràng là có người đấy thôi.

Âu Trường Quân cãi lại liên:

- Tại hạ hoàn toàn nhờ vào “Ảo ảnh pháp” nếu muốn đả thương tiền bối thì lại khác, khó khăn hơn lên trời nữa.

Nam Hải Kiếm Khách cũng cảm thấy an ủi được đôi phần nhưng ông ta cau mày lại nói luôn:

- Đó là ngày hôm nay, mai sau người thuần thực “Ảo ảnh pháp” kết hợp nó với kiếm pháp hoặc chưởng thế bất ngờ tấn công thì có khó khăn gì nữa.

Âu Trường Quân rất thành thật chàng gật đầu thêm vào:

- Tại hạ đã thấy vị tiền bối là Vô Nhai Khách sử dụng pháp môn này rồi, nó còn thâm diệu gấp mấy lần tại hạ vừa rồi, quả nhiên tới mức độ đó muốn đả thương ai mà chả được, chàng muốn an ủi Nam Hải Kiếm Khách nên nói tiếp:

- Chiều nay chờ cho trời mát, chúng ta lại ấn chứng kiếm pháp lần nữa, tại hạ thử không dùng “Ảo ảnh pháp” để chống đỡ xem sao.

Tuy đang buồn Nam Hải Kiếm Khách nghe nhắc tới ấn chứng võ công kiếm pháp là khoan khoái trong lòng liền, ông ta cười ha hả nói:

- Tiểu tử ngoan thật, dù không địch lại người ta cũng cam tâm, ít ra cũng phải có người giỏi hơn ta chứ vả lại mỗi lần có dịp ấn chứng hoặc tỉ thí kiếm pháp là ta cảm thấy như đang được uống hàng trăm bình rượu thượng hạng vậy, khoan khoái vô cùng.

Âu Trường Quân nhận xét thấy hình như các cao nhân tiền bối đa số đều say mê võ công đến điên cuồng, thảo nào luôn luôn võ lâm giang hồ xảy ra tranh giành chém giết nhau để mong đoạt được bí kíp nà Chân kinh nọ, chàng giao hẹn trước với ông ta:

- Tại hạ chỉ ấn chứng một lần ngày hôm nay thôi đấy, ngày mai phải đến Thiên Ngọc Trang để dò xét mới được.

Nam Hải Kiếm Khách gật đầu nhưng lại nói:

- Người có đến đó cũng chẳng gặp mặt Hoàng Thái Cung đâu và chắc chắn không thể moi được một tí tin tức nào cả.

Âu Trường Quân không tiện nói chuyện Phương Tiểu Nga bị thân phụ bức bách phải trở về Thiên Ngọc Trang, chàng đành nói thật một phần:

- Tại hạ có chút giao hảo với Phùng Quán Gia, hy vọng vì thế có thể thu thập được nhiều tin tức quan trọng đấy.

Nam Hải Kiếm Khách không tò mò hỏi thêm nữa, ông ta chỉ thốt:

- À, thì ra thế.

Rồi im lặng uống rượu tí tí, lần này ngấm say rất mau bởi vì lúc này đã hao tổn chân lực quá nhiều đề có thể sử dụng "Vô hình kiếm". Buổi chiều quả nhiên mùa này rất mát mẻ, hai người phấn chấn tinh thần tìm một chỗ thuận tiện và kín đáo để tử thí ấn chứng lần nữa.

Giống như buổi sáng cả hai lấy cành cây thẳng để làm kiếm. Nam Hải Kiếm Khách nói luôn:

- Ta vẫn sử dụng "Yên Hà Kiếm pháp" còn người dùng cái gì hôm trước đã gọi là "Vô danh kiếm" để đối chọi thử coi.

Âu Trường Quân vừa gật đầu là Nam Hải Kiếm Khách đã hô lớn tên chiêu thứ nhất "Song Long Đồng Phi", nếu dùng thân pháp để tránh né thì hiện tại chàng thừa sức nhưng như vậy lại giống hệt lúc sáng thành ra vô bổ. Âu Trường Quân lúng túng không kịp nghĩ ngợi gì thêm đưa kiếm lên gạt mạnh một cái "rắc" cả hai cành cây đều lập tức gãy đôi liền. Nam Hải Kiếm Khách đậm chân có vẻ bất bình rồi to giọng nói:

- Bất đắc dĩ trong khí giao đấu có khi cũng phải dùng kiếm để đỡ gạt võ khí đối phương nhưng cả hai cùng gãy thì còn ra cái chó gì nữa.

Âu Trường Quân ngượng quá, đỏ bừng cả mặt mũi chỉ biết "vâng, dạ" cho thuận chiều mà thôi. Nam Hải Kiếm Khách bớt nóng nảy dịu giọng giảng giải:

- Phàm khi nào cần thiết phải đỡ gạt, người vận công lực tập trung vào điểm đụng chạm, đừng để tản mát thì mới chấn gầy võ khí đối phương được.

Âu Trường Quân võ công đa số học lóm hoặc tự luận theo kinh sách, hoàn toàn không có ai chỉ dẫn tường tận nay được Nam Hải Kiếm Khách giảng giải thì nhận ra nguyên lý liền.

Chàng vận thủ chân lực vào cành cây thì nó hoặc là hơi thiếu một chút, hoặc là dồn cả lên đầu mũi rất khó tính chuẩn xác điểm tập trung theo ý muốn. Ngay lúc đó Nam Hải Kiếm Khách lại hô “Song Long Đồng Phi”. Đồng thời kiếm cành cây của ông ta nhanh như chớp giắt đã lập tức phóng ra rồi. Âu Trường Quân vội vã cũng đưa kiếm thẳng ra bởi vì lúc đó chân khí của chàng đang tập trung ở đầu mũi. “Đật” một tiếng giống như hơi nước đang phun, hai thanh kiếm đầu mũi giao nhau, thẳng hàng như sợi chỉ rồi lập tức phân cách ra liền.

Nam Hải Kiếm Khách lão đảo lùi lại một bước, ông ta húng hắng rồi khạc ra một cục máu bầm to bằng ngón tay. Âu Trường Quân hoảng sợ vội chạy lại vái chào tạ lỗi:

- Tại hạ không biết tính lực đạo cho vừa đủ chấn gãy kiếm của tiền bối, có lẽ hơi quá tay, mạo phạm mất rồi.

Nam Hải Kiếm Khách không tỏ vẻ giận dữ, có vẻ ngạc nhiên nhiều hơn nên trợn mắt lên hỏi to:

- Tiểu tử có chân khí siêu tuyệt thực, chẳng lẽ sư phụ ngươi không chỉ bảo cách vận dụng hay sao?

Âu Trường Quân cười khổ trả lời:

- Đó là “Thông Huyền Như Lai Thần Công” tại hạ tự học trong “Thanh Hoa Bí Lục” chứ có ai là sư phụ đâu.

Nam Hải Kiếm Khách “ạ” lên một tiếng rồi mới nói:

- “Ảo ảnh pháp” trong “Thanh Hoa Bí Lục” cả cái môn “Thông Huyền Như lai Thần Công” cũng do đó mà ra, ta lại nghe người ta nói rằng nó là võ học của ba nước có thật vậy không?

Âu Trường Quân khống trả lời mà lại hỏi:

- Ủa! Tại hạ tưởng tiền bối phải biết tới “Thanh Hoa Bí Lục” chứ?

Nam Hải Kiếm Khách lắc đầu quày quạ:

- Mấy chục năm trước ta học kiếm pháp ở đảo Hải Nam, sau đó có đi lại giang hồ chừng mười năm rồi ẩn cư chuyên tâm nghiên cứu về kiếm pháp, có biết “Thanh Hoa Bí Lục” là cái quái gì đâu!

Âu Trường Quân thở phò ra một hơi, toàn bộ võ lâm giang hồ đều rung động đua tranh, chém giết nhau chỉ vì “Thanh Hoa Bí Lục” riêng lão tiền bối này chẳng biết gì cả mới thật lạ kỳ. Chàng liền đem từ đầu việc Thiên Trúc rời Tây Vực đưa cao thủ vào Trung Nguyên tìm kiếm bí lục ra sao luôn cả việc thăm sát ở Hàn Thương Tiêu Cục và Tư Mã Công cũng bắt nguồn từ pho bí lục này như thế nào kể lại toàn bộ cho Nam Hải Kiếm Khách nghe. Ông ta gật gù chắc lưỡi than thở:

- Trong võ lâm giang hồ cứ lâu lâu lại xảy ra một lần kiếp nạn tranh giành chân kinh bí lục, ta ẩn cư đã lâu hoàn toàn không hay biết gì cả chẳng qua cách đây gần một tháng vô tình nghe được mấy tên tiêu sư đi ngang bàn tán nhắc đến tên ta nên mới xuất đầu lộ diện đổ thôi. Chủ ý của ta tìm ra sự thật việc Hoàng Thái Cung bị ai đả thương công bố cho giang hồ võ lâm biết là rút lui ngay, bây giờ biết được việc này lại càng muốn mau mau rút chân ra khỏi bãi sinh hôi thối cho rồi.

Âu Trường Quân lần đầu thấy có người chẳng thèm võ công bí lục thì đồng cảm liên, chàng cười hì hì nói:

- Tại hạ cũng giống như tiền bối chẳng muốn dơ chân nhưng đã lỡ vô tình học nó mất rồi bây giờ làm sao quên được?

Nam Hải Kiếm Khách nghiêm sắc mặt nói rất trân trọng:

- Đó là ý trời muốn cho người đứng ra gánh vác việc ổn định võ lâm giang hồ, người từ chối cũng không được đâu.

Âu Trường Quân giật thót mình một cái bởi vì lời lẽ của Nam Hải Kiếm Khách mới thốt ra đây nhưng trong thâm tâm hình như nó đã có cảm giác bắt buộc chàng phải làm như thế. Nhiều lúc chàng tự dối lòng là tìm ra thủ phạm, trừ diệt hấn xong lập tức qui ẩn liền nhưng càng ngày càng dần sâu vào việc giang hồ, thấy bất bình chẳng lẽ bỗng xuôi được sao? Âu Trường Quân còn đang mải mê suy nghĩ thì bỗng nhiên Nam Hải Kiếm Khách lên tiếng hỏi:

- Trong “Thanh Hoa Bí Lục” có ghi lại một pho kiếm pháp nào không?

Âu Trường Quân nhẩm lại ngoài “Thông Huyền Như Lai Thần Công” và “Ảo Ảnh Pháp” ra chỉ có Cầm Nã Chương pháp, Chỉ pháp nên lắc đầu ngập ngừng nói:

- Hình như không có kiếm pháp thì phải.

Ở dĩ chàng ngập ngừng dùng chữ hình như bởi vì e ngại Nam Hải Kiếm Khách buồn lòng, quả nhiên ông ta xịu mặt mắng chửi:

- Mấy thằng thầy chùa Thiên Trúc, Tây Vực chỉ giỏi pháp thuật, chúng chẳng thèm nói đến kiếm pháp tức là coi thường lão gia rồi đó.

Âu Trường Quân nổi tính trẻ con, chàng dốc xúi luôn:

- Đã vậy tiền bối đứng ra tự xưng Minh Chủ Võ Lâm, ai không chịu phục thì đâm cho một kiếm luôn, lúc đó chẳng ai còn dám coi thường kiếm pháp nữa.

Ngờ đâu Nam Hải Kiếm Khách càng buồn hơn, ông ta thở dài:

- Bản tính ta chỉ thích yên tĩnh, làm Võ Lâm Minh Chủ chẳng khác gì đi cày cho người khác hưởng, ta thêm vào vả lại người mới xứng đáng làm Võ Lâm Minh Chủ thì có.

Thật là gây ông đập lưng ông, Âu Trường Quân nhăn nhó cãi lại:

- Tại hạ nhỏ tuổi, thân thế bơ vơ võ công lại chẳng bằng ai thì làm Võ Lâm Minh Chủ sao được, tiền bối nói nhỏ thôi lỡ người khác nghe được thì ề mặt tại hạ biết sao mà kể?

Nam Hải Kiếm Khách gân cổ lên, càng lớn tiếng hơn:

- Tên nào dám cười người nào, ta tự thi kiếm pháp vô địch thiên hạ mà còn đại bại dưới tay người thì ai dìm dìm nghị nữa.

Âu Trường Quân cười khở lắc đầu trả lời:

- Tại hạ thắng tiền bối là nhờ ở thân pháp, chẳng lẽ làm minh chủ võ lâm gặp ai cũng chuyên tránh né mà thu phục họ được sao?

Nam Hải Kiếm Khách tức quá trợn mắt lên hỏi luôn:

- Nếu vậy tại sao người không học hết chương pháp, chỉ pháp gì gì đó trong “Thanh Hoa Bí Lục” để đừng phải tránh né hoài...

Âu Trường Quân nhăn mặt cười gượng gạo:

- Học tới nơi tới chốn mấy môn đó có khi hết cả đời người, tại hạ còn đang nóng ruột về cái chết thảm của song thân đầu óc đâu mà học nổi.

Nam Hải Kiếm Khách ngẩn người ra hình như đang suy nghĩ việc gì rất quan trọng, chừng nửa khắc sau ông ta chợt nói:

- Có khi việc này cũng là kỳ duyên trời sắp đặt sẵn cho người đủ năng lực để làm võ lâm minh chủ đây.

Âu Trường Quân cười hì hì làm mặt nhăn nhó để trêu tức ông ta:

- Tiền bối muốn xấp đặt thì tự mình làm minh chủ võ lâm đi, tại hạ quyết không dám nhận trọng trách mang ách vào người như tiền bối vừa nói đâu!

Nam Hải Kiếm Khách nghiêm trang sắc mặt, ông ta từ từ lấy trong bọc ra một cuốn sách mỏng chỉ chừng mười trang, cử chỉ rất trân trọng như đó là báu vật giá trị liên thành vậy. Nam Hải Kiếm Khách nhìn Âu Trường Quân trầm giọng nói:

- Đây là pho “Chuyển y thần công” cực kỳ thâm ảo, người theo đó mà luyện tập chỉ mất ba ngày là thành tay đại cao thủ, cộng thêm chân lực sẵn có trong người thì không ai có thể chống lại người được năm chiêu nữa.

Âu Trường quân thấy Nam Hải Kiếm Khách nghiêm trang thì không dám đùa giỡn, chàng trầm lặng hồi lại:

- Tại hạ có một đầu thắc mắc, tại sao tiền bối có pho “Chuyển y thần công” trong tay mà chỉ mất có ba ngày trời lại không luyện tập mà đưa cho tại hạ làm gì cho uổng phí đời?

Nam Hải Kiếm Khách gạt đầu, vẫn giữ vẻ nghiêm nghị giải thích:

- Kiếm pháp của ta thừa đủ dùng rồi vả lại ta đã nói, chỉ say mê kiếm pháp mà thôi, pho “Chuyển y thần công” này rất hay ho mà ta thật sự chẳng màng chút nào cả.

Âu Trường Quân bất đắc dĩ phải cầm lấy cuốn sách, ngoài trang bìa có viết bốn chữ thật to “Chuyển y thần công” bằng chữ thảo cực kỳ khinh khoáng. Chàng chưa vội mở ra, tần ngần hỏi thêm một câu:

- Sao lại gọi là “Chuyển y”?

Nam Hải Kiếm Khách ngẩng mặt nhìn trời thấy đã quá chiều liền mau mắn nói luôn:

- Chúng ta vừa uống rượu vừa nói chuyện thì tiện hơn.

Cả hai sóng vai nhau đi về hướng Đông kiếm một tửu quán vắng vẻ ngồi xuống kêu rượu thịt xong xuôi Nam Hải Kiếm Khách mới thông thả kể:

- Mấy chục năm trước ta vượt biển tìm đến đảo Hải Nam để thọ giáo kiếm pháp Đông Tà lão nhân ông ta tính khí cực kỳ khó chịu không nhận lễ thầy trò, hễ ta sơ hở là lén lút dùng kiếm gỗ chém luôn. Năm đầu tiên ta nhận không biết bao nhiêu là nhát chém đau đớn muốn bỏ quách việc luyện tập kiếm pháp cho rồi, nhưng lại tự ái cố gắng tránh né cho bằng được, bao giờ ông ta không còn đánh lén thành công nữa thì mới ra đi. Rốt cuộc năm thứ hai ta đạt được ý nguyện nhưng đồng thời cũng giác ngộ về kiếm pháp thượng thặng của Đông Tà lão nhân: Tâm và ý cùng với kiếm pháp hợp nhất thành một thể, kiếm là người mà người cũng là kiếm. Sau đó ta ở lại ngày ngày tỉ thí với Đông Tà lão nhân cho đến lúc ông ta nói “Không còn gì để truyền thụ nữa” ta mới trở về Trung Nguyên. Nói cho đúng sự thực chứ không phải là kiêu ngạo, từ lúc đó cho tới ngày hôm qua chưa bao giờ ta thất bại cả. Điều này tưởng là sung sướng lắm bởi vì ai đã học vô công đều muốn trở thành vô địch cả nhưng riêng ta chỉ thấy lòng cô quạnh khôn tả. Vì thế nổi danh chưa được bao năm ta lại đi Hải Nam đảo. Ngờ đâu vật đổi sao dời, ta với Đông Tà lão nhân chỉ sum họp được chừng nửa tháng thì ông ta viên tịch. Dù sao cũng là nghĩa thầy trò, ta mới

tìm một cái hang động sâu và kín đáo để an táng thi thể ông ta. khi đào huyết vô tình đào trúng ngay chỗ dấu “Chuyển y thần công” hoàn toàn chẳng có bút tích gì nên ta cũng không biết nó xuất xứ từ đâu, do ai chôn vùi ở đó.

Nam Hải kiếm khách kể xong, đôi mắt mơ màng hình như tâm hồn đang trở lại thời gian quá khứ, ông ta xúc động uống luôn mấy chung rượu mới bình tâm lại được, Âu Trường Quân cũng bị lôi cuốn trầm ngâm theo, chàng thở dài nói:

- Võ lâm giang hồ còn biết bao nhiêu cao nhân dị khách rất phi thường, chẳng qua họ không thêm đua chen nên chẳng ai biết tới. Còn lại đa số tâm ý rất tầm thường, họ lấy võ công làm bậc thang trèo lên danh vọng hoặc là dùng nó để làm chuyện đê hèn thấp kém, tại hạ chán nản không muốn học võ công là vì vậy rồi cuộc đua đầy cú gặp điều trái ý hoài.

Nam Hải Kiếm Khách gật đầu cảm thông với chàng nhưng ông ta lại nói:

- Những võ học khác ta không nói, riêng môn “Chuyển y thần công” này rất lạ lùng, người học nó có lợi vô cùng.

Nam Hải Kiếm Khách nhấp chung rượu cho thấm giọng bắt đầu giải thích về “Chuyển y thần công”:

- Ta đã có xem sơ qua rồi, đây không phải võ học Trung Nguyên, có lẽ là bí thuật Nam Phương, chữ “Chuyển y” ở đây tương tự như phép “tá lực, dẫn lực” củ chúng ta nhưng cao siêu và thần diệu hơn nhiều, người không có nội công chân lực cũng có thể sử dụng nó được, hướng hồ gì người. Đại loại lấy thân thể mình làm vật chuyển tiếp, Đan điền trống rỗng để chân khí đối phương chạy ngang qua, nếu muốn dẫn thương địch thủ thì dùng ngay nó đánh ngược trở lại, địch thủ càng mạnh bao nhiêu càng phải hứng chịu bấy nhiêu lực phản hồi, nói tóm lại người chẳng cần tốn một chút hơi sức nào cả. Do vậy mà ta mới dám cam đoan chỉ trong ba ngày là người trở thành tay cao thủ vô địch liền.

Âu Trường Quân cực kỳ kinh ngạc, ngẩn người ra nghe rất rõ ràng mà vẫn chưa thể nào tin được, chàng lại hỏi luôn:

- Trong trường hợp địch nhân dùng võ khí thì có áp dụng “Chuyển y thần công” được không?

Nam Hải Kiếm Khách gật đầu, tỏ ý khen ngợi rồi nói tiếp:

- Ta cũng như người, mới đầu cũng hơi thắc mắc ở điểm đó nhưng sau này đã sáng tỏ rồi. Đó là điều vừa rồi ta mới nói, thân và kiếm hợp nhất thì còn phân biệt có võ khí hay không võ khí sao được. Thí dụ như lúc nay hai thanh kiếm càn cây giao nhau tất nhiên chân lực đối phương sẽ theo đó mà truyền vào thân thể, muốn bao nhiêu công lực cũng

được người cứ để nó chạy tự do trong các kinh mạch, lúc nào cần thiết lập tức hướng dẫn chạy ngược trở lại thì đối phương lãnh nhận toàn bộ hậu quả liền.

Âu Trường Quân còn đang suy nghĩ thì Nam Hải Kiếm Khách đã thò tay vào túi lấy một chiếc mặt nạ da người mỏng dính ra đưa cho chàng và nói:

- Người học xong chuyển y thần công trở thành vô địch thiên hạ, trước sau gì sẽ trở thành minh chủ võ lâm do đó việc Hoàng Thái Cung vu oan giá họa bôi xấu thanh danh ta, người cũng phải cáng đáng luôn. Công việc nhiều tất nhiên có lúc không tiện lộ diện, người cầm lấy mà dùng, bản tính ta rất ghét việc đeo mặt nạ đã định vứt đi rồi đây.

Âu Trường Quân thẳng thốt kêu lên :

- Tiền bồi trút gánh nặng cho tại hạ định phải tay đi đâu?

Nam Hải Kiếm Khách cười ha hả, ông đứng dậy chậm rãi đi ra cửa tửu quán rồi mới nói:

- Khi nào thành minh chủ võ lâm, rảnh rồi thì cứ đến Hải Nam đảo chơi với ta vài tháng nhé.

Câu nói vừa dứt thân ảnh Nam Hải Kiếm Khách đã chớp động khuất mau vào bóng tối mờ mờ mặc cho Âu Trường Quân đứng ngẩn ngơ nhìn theo. Đột nhiên chàng có cảm giác cô quạnh khôn tả và gánh nặng vô hình của bốn chữ "võ lâm minh chủ" đè nặng trên vai. Âu Trường Quân cười khổ, cái cười chẳng khác đang mếu bao nhiêu rồi tự lắc đầu:

- Ta chẳng thích võ công, chẳng thích làm minh chủ chút nào chỉ cần cô Viên Viên và Phương hảo muội ở bên cạnh mãi mãi mà thôi.

Vietkiem.com